ruttas temma õue meelt jahhutama, seſt et ta omma nuttuga ei tahtnud naese kurwastuſt suremaks kaswatada.

Aias istus temma pingile, melitas omma mõtted, teggi ja kirjutas sedda kalliſt, hinge jahhutawat waimoliko laulo, mis Maakele ümberpandud nende sõnnadega hakkab:

Mis waewab sinno süddant,
Mis ial nõuad ka,
Sell', kes on kõige Issand,
Kõik holeks anna sa;
Kes pilwed, taewa tuled,
Kõik hästi wallitseb,
Kül iggal aial tunned,
Et so eest murretseb!

Sa pead Issa uſkma,
Siis käsſi hästi käib;
Ning Temma peale waatma,
So tõ siis korda lääb.

Ei aita liad murred,
Ei maksa kurbduske,
Seſt Jummal tahhab palwed,
Siis aitab heldeste!

Sa, armas Issa, tead,
Mis kahjuks tulleb meil',
So lastele kõik sead,
Mis hea ning tarwis neil';
Mis sinna ettewõttad,
Kõik teed sa wäggewaſt,
So mele pärraſt tõttad
Kõik tehha ussinaſt.

n. t. ſ.

Kirjutades sai temma wahwastatud ja Jummal kinnitas ueste temma lotuſt, — otsego meie hing allati nisugguſt uut toito tarwitab; — ja olli laul walmis, siis läks temma tuppa tagasi naesele laulo etteluggema. Ja wau, ka naene unnustas pea jälle omma kurba meelt